

Sygn. akt IV CSK 216/14

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa Stowarzyszenia [...] z siedzibą w O.
przeciwko Miastu O.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 9 października 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 29 października 2013 r., sygn. akt I ACz [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powód Stowarzyszenie [...] z siedzibą w O. we wniesionej skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29 października 2013 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz aby skarga była oczywiście uzasadniona.

Istotne zagadnienie prawne to zagadnienie nowe, dotychczas nierozwiązane w orzecznictwie lub nauce prawa, albo budzące rozbieżności w orzecznictwie, którego rozwiązanie może przyczynić się do rozwoju orzecznictwa i nauki prawa. Zagadnienie skutków prawnych, jakie na podstawie art. 365 k.p.c., wywołuje prawomocne postanowienie sądu o charakterze formalnym zostało już wyjaśnione w orzecznictwie (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2007 r., II CSK 452/06, ASNC-ZD 2008, nr 1, poz. 20, z dnia 27 stycznia 2011 r., I UK 191/10, nie publ. oraz z dnia 20 maja 2011 r., IV CSK 563/10, nie publ.). Nie budzi także wątpliwości w judykaturze i nauce prawa, że nowe, powstałe po wydaniu prawomocnego orzeczenia sądu, okoliczności mogą być podstawą do formułowania żądania, w odniesieniu do którego nie będą miały zastosowania skutki wynikające z art. 365 k.p.c. w zw. z art. 199¹ k.p.c. Nie chodzi tu jednak

o jakiegokolwiek nowe, lecz jedynie prawnie doniosłe okoliczności do oceny – w tym przypadku - istnienia drogi sądowej dla dochodzonego roszczenia. Zgodnie z art. 199¹ k.p.c., sąd nie może odrzucić pozwu z tego powodu, że do rozpoznania właściwy jest organ administracji publicznej lub sąd administracyjny, jeżeli organ administracji publicznej lub sąd administracyjny uznały się w tej sprawie za niewłaściwe. Uwzględniając powyższą regulację, nową okolicznością prawnie doniosłą do oceny dopuszczalności drogi sądowej z punktu widzenia wymienionego wyżej przepisu, będzie więc uznanie się – po uprzednim prawomocnym odrzuceniu pozwu - przez wchodzący w rachubę, organ administracyjny publicznej lub sąd administracyjny i we właściwej formie (decyzji, postanowieniu, wyroku itp.) za niewłaściwy do rozpoznania sprawy tożsamej z powództwem wniesionym do sądu powszechnego. Nie spełnia tego kryterium powołane przez powoda jedynie niesformalizowane ogólne stanowisko (opinia) co do kwestii dopuszczalności drogi sądowej wyrażone przez organ administracji publicznej. Z tych przyczyn stan faktyczny sprawy nie jest podłożem dla rozstrzygnięcia pozostałych, wskazanych w skardze kasacyjnej, zagadnień prawnych.

Skargi kasacyjnej nie można także uznać za oczywiście uzasadnionej, co zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Taka sytuacja nie zachodzi w odniesieniu do postanowienia zaskarżonego skargą kasacyjną. Nie ulega bowiem wątpliwości, że stanowisko Sądu pierwszej instancji, które nawet nie zostało wprost wyrażone, lecz założone przez powoda w skardze kasacyjnej, że nie zachodziły przesłanki do zastosowania w sprawie art. 365 § 1 k.p.c., nie było wiążące dla Sądu drugiej instancji, gdyż przepis ten wiąże wszystkie sądy, także więc sąd drugiej instancji.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]